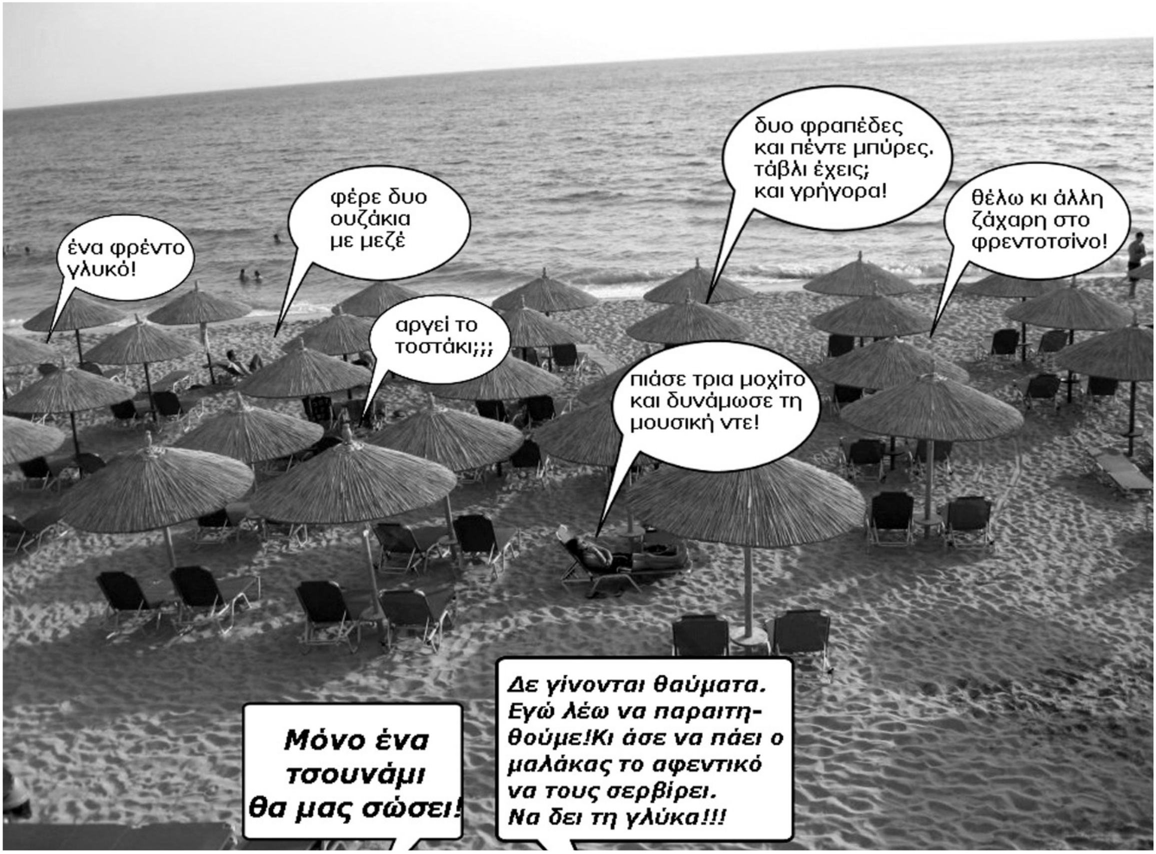
STREET DOGZ
CLASS WAR

06
06/2017

ΣΤΑ ΣΑΓΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗΣ ΣΕΖΟΝ

Ο Κ. ήξερε καλή αριθμητική. Είχε υπολογίσει προσεκτικά το εργατικό του παρελθόν και κάθε επόμενη μέρα τη μετρούσε κι αυτή. 12 σεζόν ως εποχιακός σερβιτόρος, 2.000 απλήρωτα ένσημα στις παραλίες, 13.000 βήματα στην άμμο κάθε μέρα. Να κάποια νούμερα με σημασία. Έχουν σημασία γιατί αντικατοπτρίζουν ξεκάθαρα και συμπυκνωμένα τι σημαίνει να τραβάς κουπί στην καλοκαιρινή γαλέρα. Σου επιτρέπουν να καταλάβεις τη συνέχεια αυτής της ιστορίας και την ένταση εργασίας που περιλαμβάνει.

Αλλά κακά τα ψέματα. Το καλοκαίρι δεν θες ούτε να σκέφτεσαι αριθμούς, ούτε να κάνεις πράξεις. Η εποχή της ραστώνης φέρνει στο νου άλλους συνδυασμούς. Δροσερά φρεντοκάτι και ρεζερβέ ξαπλώστρες. Παραλιακά ουζάκια και θαλασσινά μεζεδάκια. Ιδρωμένα μπυρομπούκαλα να διαδέχονται τα κοκτεϊλάκια και ανέμελη ανάδευση του πάγου στο ποτήρι. Βέβαια, παίζουν κι άλλα ωραία ταίρια κατά τη διάρκεια της «αγαπημένης» μας εποχής. Έχουμε και λέμε: Σαγιοναροφόρα αφεντικά και γυαλιστεροί πελάτες. Ηλιοκαμένη μαύρη εργασία και μεροκάματα επιπέδου χαρτζιλίκι. 12ωρες βάρδιες και ανύπαρκτα ρεπό. Μαραθώνιοι ποδαρόδρομοι και αιώνιες ορθοστασίες. Ηλίαση και υπερκόπωση. Δηλαδή, για πολλούς και πολλές από εμάς είναι περίοδος που δεν υστερεί σε λιώσιμο συγκριτικά με τον υπόλοιπο χρόνο. Για την ακρίβεια, στις περισσότερες των περιπτώσεων τρώμε χειρότερο πακέτο απ᾽ ότι συνήθως.

Οι χάλια συνθήκες εργασίας κατά τους θερινούς μήνες, είναι πραγματάκια που ενοχλητικά και επίμονα μας χτυπάν την πόρτα όταν ξεκινά η σεζόν. Το καλοκαίρι μας επιφυλάσσει βουτιά στα βαθιά νερά της πραγματικότητας. Σε αυτές τις δουλειές 9 στις 10 περιπτώσεις, η συμφωνία στραβώνει και όταν έχουμε τραβηχτεί στου διαόλου το κέρατο, δεν βρισκόμαστε σε πλεονεκτική θέση για παζάρια στο μεροκάματο. Συμβιβαζόμαστε με σάπιους όρους κάτω απ᾽ την απειλή της ανεργίας και της αφραγκίας. Αναγκαστικά ακολουθούμε το ρεύμα της κατανάλωσης και τραβάμε δρόμο για παραλιακά κωλοχώρια ή πηγμένα στους τουρίστες νησιά. Οι θερινοί εργάτες και εργάτριες μαθαίνουμε γεωγραφία της ελληνικής επικράτειας στο ψάξιμο για δουλειά.

Είμαστε εμείς που δουλεύουμε για να γίνει ευχάριστη η παραμονή των λαδωμένων που μοστράρονται στα μπιτσόμπαρα. Εμείς μαγειρεύουμε, σερβίρουμε και καθαρίζουμε τα ξενοδοχεία και τις ταβέρνες που συντηρούν την ιερή αγελάδα του τουρισμού. Εμείς πάλι θα κρατήσουμε τα 24ωρα σούπερ μάρκετ, φαστφουντάδικα, καφέ και μικρομάγαζα με σουβενίρ. Εμείς τελικά, δεν θα πάρουμε άδεια για διακοπές, αλλά θα δουλεύουμε για να είναι αξιομνημόνευτες οι διακοπές αλλονών. Ακριβώς γι᾽ αυτούς τους λόγους, πάλι, εμείς θα πρέπει να είμαστε αυτοί που μιλάμε για τις κοινές μας εμπειρίες και πάλι εμείς που τσαμπουκαλευόμαστε, σαμποτάρουμε, λουφάρουμε ή αρπάζουμε. Και στην τελική άμα μας τη βιδώσει, εμείς θα πετάξουμε στα βαθιά νερά τους καριόληδες που κονομάν στην πλάτη μας…

Έρχονται Καλύτερες Μέρες

Τι στιγμές! Τι εποχές!
Τη συγκίνηση! Μεγαλώσαμε, κάποιοι πήραν σύνταξη περιμένοντας τες... ο Μητσοτάκης πέθανε!
Στα τσακίδια. Κι εμείς από τη μεριά μας νιώθουμε δέος μπροστά στην ιστορική συγκυρία.

Τι να πούμε τέτοιες ώρες;
Να μετρήσουμε την πολιτική ιστορία που ξεκινά από την Εθνική Οργάνωση Κρήτης και τον αντικομμουνιστικό "αγώνα" την περίοδο του εμφυλίου; Για το 1965, την αποστασία και το πως φτάσαμε στη χούντα; Για το "Μητσοτάκη κάθαρμα" που φωναζόταν στο δρόμο κατά τα Ιουλιανά; Μήπως να πάμε πιο μετά, στο βρώμικο '89; Στην διακυβέρνησή του; Στη δολοφονία Τεμπονέρα; Να πούμε για την πολιτική υποτίμησης της ντόπιας εργατικής τάξης; Για την πολιτική εξοντωτικής παρανομοποίησης της νεοεισερχόμενης το '90 φιγούρας, του βαλκάνιου/-νιας μετανάστη/-στριας; Για τη σχέση του με τον Μιλόσεβιτς τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας και τις σφαγές που ακολούθησαν; Για τα οικονομικά σκάνδαλα και τις αρπαχτές αυτού και των παιδιών του; Για το ότι υπήρξε ο πιο κρατικοδίαιτος φιλελές από όλους; Ή για τις 3 συντάξεις που τσέπωνε, ενώ πάλευε με νύχια και με δόντια να κοπούν οι συντάξεις όλων των άλλων;

Και γιατί να τα πούμε όλα αυτά; Επειδή εφημερίδες και κανάλια αποφάσισαν να μας λοβοτομήσουν και να μας πείσουν ότι υπήρξε "πρωτοπόρος" και "μπροστά από την εποχή του"; ΣΙΓΑ ΤΟΝ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ!

Όποιος θέλει, διαβάζει ιστορία και μαθαίνει τι ήταν ο Μητσοτάκης. Τα συμπεράσματα που θα βγάλει είναι άμεση συνάρτηση της ταξική του θέσης σε σχέση με το πόσο λοβοτομημένος είναι.

Εμείς 3 πράγματα ξέρουμε:
1) Ήταν ο πιο κυνικός πολιτικός εκφραστής της ντόπιας αστικής τάξης. Γι' αυτό μαζεύτηκαν όλα τα καθίκια να τον κλάψουν στη μητρόπολη.
2) Είχε το θάρρος και το θράσος του χέστη που τον φυλάνε μπάτσοι και στρατός για να μπορεί αυτός να τα λέει ωμά.
3) Ήταν μεγάλο κάθαρμα! Γιατί να το κρύψωμεν άλλωστε.

Υ.Γ.1: Ένα δάκρυ γι' αυτούς που έφυγαν πριν προλάβουν τη χαρά να τον δουν στον τάφο
Υ.Γ.2: Παππού... ο Μητσοτάκης πέθανε!

ΕΜΕΙΣ ΔΕ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΜΠΑΤΣΟΙ:

0

Κάθε φορά που συμβαίνει κάτι σαν αυτό που θα πούμε παρακάτω, νιώθουμε αυτό το ζοφερό συναίσθημα που λέγεται «μακάρι να μην είχα δίκιο». Για να μην περιαυτολογούμε όμως, πρόσφατα είδαμε στις εφημερίδες ανακοίνωση του ΟΑΕΔ για περίπου δύο χιλιάδες θέσεις εργασίας σε στρατόπεδα συγκέντρ... συγνώμη, κέντρα φιλοξενίας. Δεν μας εκπλήσσει, αλλά όσο να πεις είναι τρομακτικά τα σχέδια του ελληνικού κράτους και ακόμα πιο τρομακτικός ο τρόπος που ξεδιπλώνονται μπροστά μας.

Από τη μία, θα συνεχίσει ο τρόπος διαχείρισης του πάτου της εργατικής τάξης αυτής της κωλοχώρας. Για τους μετανάστες δηλαδή, θα έχει ό,τι είχε εδώ και περίπου τριάντα χρόνια. Απελάσεις, ξύλο, σφαίρες, πνιγμούς, μπάτσους, φασίστες, βρισιές στο λεωφορείο. Με πιο πρόσφατη εξέλιξη τον εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Όχι για κάτι που κάνανε, αλλά για κάτι που είναι. Μετανάστες εργάτες. Υποτίμηση και παρανομοποίηση για να γίνονται όλο και πιο φτηνοί, όλο και πιο αναλώσιμοι. Μια διαχείριση που κατά κύριο λόγο την έχει αναλάβει το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης.

Από την άλλη, θα συνεχιστούν τα σχέδια του ελληνικού κράτους για τη διαχείριση της ντόπιας εργατικής τάξης. Προγράμματα κοινωφελούς εργασίας, μαύρα μεροκάματα, κουπόνια, βάουτσερ, 300 ευρώ μισθός, σαιζόν. Και για μας υποτίμηση δηλαδή, αν και μπορούμε ακόμα να «χαιρόμαστε» που δε μας έχουν κλείσει σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Έτσι γινόμαστε φτηνότεροι οι ντόπιοι. Τη δική μας υποτίμηση, την έχει αναλάβει ο ΟΑΕΔ.

Μέχρι πρόσφατα, υπήρχε κι άλλο ένα κομμάτι της διαχείρισης των μεταναστών όμως που το είχαν, όμως, αναλάβει οι ΜΚΟ, ή αλλιώς, μπάτσοι με μεταπτυχιακά. Καθώς το ελληνικό κράτος έχτιζε νέες σχέσεις βασισμένες σε ροές χρήματος, οι «ευαισθητούληδες» συμπολίτες μας κάνανε πως δεν είναι μπάτσοι που διαχειρίζονται ανθρώπους, αλλά ψυχοπονιάρηδες. Βέβαια, κάπως κατάφερναν να τον πνίξουν τον πόνο της ψυχής τους στα χιλιάρικα από ευρώ που έπαιρναν για μισθό. Κάποια στιγμή όμως οι επιδοτήσεις, όπως όλα τα ωραία πράγματα, τελειώνουν. Ή και να μην τέλειωσαν, αφού έχουμε εκπαιδευμένη μια στρατιά ανέργων που θα κάνουν τους ανθρωποφύλακες με τέσσερα και τεσσεράμιση κατοστάρικα, γιατί να πληρώνουμε μπάτσους με μεταπτυχιακά; Βγάλε μια προκήρυξη θέσεων εργασίας, να δούμε ποιοί ξεφτίλες θα πάνε να φυλάνε ανθρώπους (μακάρι να μην έχουμε δίκιο).

ΟΑΕΔ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

Και να που σε αυτό το «μικρό βήμα για τον άνθρωπο», βρίσκεται ένα μεγάλο βήμα για το ελληνικό κράτος. Δεν είναι δύσκολο να κάνει κάποιος αίτηση στο παραπάνω πρόγραμμα για δουλειά σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Δύσκολο είναι να δεις ότι είναι ένα από τα πιο έξυπνα σχέδια των τελευταίων χρόνων από τη μεριά του ελληνικού κράτους. Να βάζεις τους υποτιμημένους να φυλάνε και να διαχειρίζονται τους ακόμα πιο υποτιμημένους. Και ούτε καν να τους υποχρεώνεις με την απειλή της διαγραφής από τις λίστες «ωφελούμενων». Τώρα θα έρχονται μόνοι τους. Δύσκολο είναι να καταλαβαίνεις, ότι μέσω της υποτίμησης των μεταναστών εργατών, υποτιμούμαστε κι εμείς. Και ότι ο μόνος τρόπος να αντισταθούμε στο ξεφτίλισμα των ζωών μας, είναι να στεκόμαστε δίπλα, και όχι από πάνω, από αυτόν που βρίσκεται στη χειρότερη θέση. Τελικά, δύσκολο είναι να σταθούμε αξιοπρεπείς και να πούμε, όχι, εμείς δε θα γίνουμε μπάτσοι.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΚΑΙ ΣΧΟΛΗ ΝΑ'ΤΑΝ Η ΒΔΟΜΑΔΑ ΟΛΗ

Εδώ και καιρό ακούμε για το τι θα γίνει με τα «δικαιώματα» στη δουλειά μας τώρα που η ελληνική οικονομία πάει κατά διαόλου. Κάθε φορά που τίθεται αυτό το ερώτημα αντιλαμβανόμαστε ότι είμαστε εμείς αυτοί που θα πληρώσουμε τα σπασμένα. Για το μεγαλύτερο μέρος της εργατικής τάξης τέτοια «δικαιώματα» δεν υφίστανται και οι εργασιακές συνθήκες καθορίζονται από το εκάστοτε αφεντικό. Για παράδειγμα, για κάποιους η Κυριακή είναι μέρα αργίας και δεν δέχονται να δουλεύουν τότε. Για άλλους, όμως, η κυριακάτικη αργία έχει μετατραπεί σε καθημερινή εργασία και τους επιβάλλεται να δουλεύουν.

Τώρα πια πολλά αφεντικά άρχισαν να μην θέλουν και αυτά να ανοίγουν τις Κυριακές, όχι γιατί τους έπιασε ο πόνος για τους εργαζομένους τους, αλλά γιατί ο ανταγωνισμός όλο και μεγαλώνει και τα μεγαλομάγαζα παίρνουν όλη την πελατεία. Με αυτήν την κατάσταση, τα αφεντικά ξεκίνησαν να προβάλουν την ιδέα για συμμαχία μεταξύ αυτών και των εργαζομένων τους για να μην ανοίγουν τα μαγαζιά την Κυριακή. Ε ναι, λοιπόν, συμμαχία αφού αυτοί οι δύο έχουν «κοινά συμφέροντα». «Κοινά συμφέροντα» όπως μαύρη εργασία, μείωση του μισθού, αύξηση του ωραρίου, πληρωμή με κουπόνια. Να μην ξεχάσουμε, ότι με όλα αυτά τα αφεντικά πλουτίζουν ακόμα περισσότερο στις πλάτες μας.

Για να ξεκαθαρίζουμε τα πράγματα, όποιο μικρομεσαίο καταστηματάρχη ακούσετε να μιλάει υπέρ αυτής της συμμαχίας, μπορείτε να του τρίψετε τους απλήρωτους λογαριασμούς σας στη μούρη. Άλλωστε οι «σύμμαχοι» βοηθάνε ο ένας τον άλλον... Δεύτερον, κανένας εργάτης δεν έχει τα ίδια συμφέροντα με το αφεντικό του. Για τη μείωση των μισθών και τη μαύρη εργασία δεν ευθύνονται η Τρόικα, οι Γερμανοί και οι εξωγήινοι, αλλά τα ίδια τα αφεντικά που αποκαλούν τους εαυτούς τους συμμάχους μας. Στην τελική, όποια Κυριακή προτιμάμε εμείς, θα δουλεύουμε. Δεν θέλουμε κανείς να ελέγχει το πότε θα πάμε στη δουλειά ή το ποιος θα καθορίζει το ύψος των μισθών μας. Είναι πράγματα που θα έπρεπε να αφορούν εμάς και όχι τα αφεντικά.

Αφίσα που κολλήθηκε στις γειτονιές της Αθήνας τον Μάη του 2017 από τους classwardogz

«Ο Σόιμπλε θέλει το κακό μας»

Στις 18 Μάη ψηφίστηκε ένα ακόμη "μνημόνιο". Η τωρινή αριστεροδέξια ηγεσία του ελληνικού κράτους, όπως και οι προηγούμενες, προσπάθησε να μας πείσει ότι το νέο πακέτο μέτρων είναι μια ακόμη επίθεση των "ξένων δανειστών". Επίσης, για να το παίξει καλή και στοργική, ψήφισε και ένα μικρότερο πακέτο από «αντίμετρα», τα οποία πρόβαλε ως σημαντική κατάκτηση, ενώ στην ουσία πρόκειται για ψίχουλα.

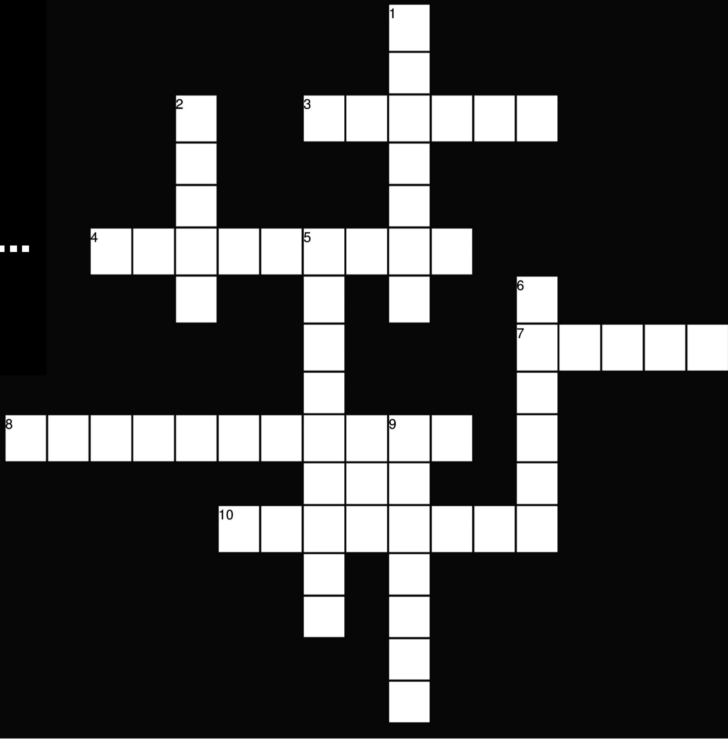
Αν δούμε πιο προσεχτικά τι μέτρα ψηφίστηκαν, θα καταλάβουμε ότι πρόκειται για έναν ακόμη γύρο υποτίμησής μας ως εργάτες και εργάτριες. Περαιτέρω συρρίκνωση της κυριακάτικης αργίας, μεγαλύτερη ελευθερία στα αφεντικά να απολύουν αβέρτα προσωπικό, μείωση αφορολόγητου ορίου (δηλ. έμμεσο κόψιμο του μισθού μας), νέες μειώσεις στις συντάξεις και αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών.

Το ελληνικό κράτος πήρε αυτά μέτρα όχι ύστερα από εντολή των "κακών δανειστών", αλλά επειδή αυτά χρειάζονται τα ελληνικά αφεντικά για να επιβιώσουν μέσα σε συνθήκες κρίσης. Το ίδιο συνέβη και με όλα τα προηγούμενα πακέτα μέτρων, γνωστά ως «μνημόνια». Τα ελληνικά αφεντικά είχαν ανάγκη ακόμη πιο φτηνούς και πιο ευέλικτους εργάτες και το ελληνικό κράτος ανέλαβε να τους προσφέρει. Με άλλα λόγια, τα ίδια μέτρα θα ψηφίζονταν ακόμη και χωρίς να υπάρχει ο «κακός Σόιμπλε». Αρκεί να δει κανείς τι ζητούσαν από το κράτος εργοδοτικές οργανώσεις όπως ο ΣΕΒ, εδώ και χρόνια. Αρκεί να σκεφτεί κανείς γιατί το ελληνικό κράτος επέτρεπε στα μικροαφεντικά να μας βάζουν να δουλεύουμε μαύρα. Αρκεί να θυμηθεί κανείς το πώς ζούσαν και δούλευαν οι μετανάστες από τα 90s. Η επίθεση των αφεντικών δηλαδή δεν ξεκινάει με την κρίση, αλλά μετράει δεκαετίες. Άλλο που εμείς επιλέγαμε να μην την βλέπουμε.

Στην πραγματικότητα οι διαπραγματεύσεις και η σύγκρουση μεταξύ ελληνικού κράτους και δανειστών αφορούν το πόσο προστατευμένοι από την ελληνική νομοθεσία θα είναι οι έλληνες καπιταλιστές απέναντι στους ανταγωνιστές τους. Τα μέτρα που (κάποια από) τα κράτη-δανειστές προσπαθούν να επιβάλλουν αφορούν θέματα, όπως είναι η φορολόγηση των ελλήνων εφοπλιστών, η κατάργηση του ειδικού φορολογικού καθεστώτος στα νησιά, το σπάσιμο του μονοπωλίου των ελληνικών φαρμακοβιομηχανιών στην αγορά φαρμάκων κ.α. Το ελληνικό κράτος, από τη μεριά του, παλεύει με νύχια και με δόντια, ώστε να μην επιβληθούν τέτοιου είδους μέτρα στην αστική του τάξη.

Όλα αυτά καλά θα κάνουμε να τα θυμόμαστε κάθε φορά που πάνε να μας ψήσουν ότι «η κακιά Μέρκελ» και «ο κακός Σόιμπλε» θέλουν το κακό μας. Αυτοί που θέλουν το κακό μας είναι το ελληνικό κράτος και τα ελληνικά αφεντικά. Όλα τα υπόλοιπα είναι στάχτη στα μάτια.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΓΙΑ ΔΥΝΑΤΟΥΣ ΛΟΥΦΑΔΟΡΟΥΣ...

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

3) Ποτέ δεν τις πιάνουμε με το αφεντικό.
4) «Ομαδική δουλειά», «ομαδική προσπάθεια», μας λένε τα αφεντικά. «Ομαδικές» κι αυτές, για να μη μείνουν παραπονεμένες.
7) Θα την ήθελες μακράς διαρκείας και πληρωμένη. Προς το παρόν, αρκείσαι να την παίρνεις από τη σημαία για να λύσεις αυτό το σταυρόλεξο.
8) Η χειρότερη εποχή του χρόνου για εμάς που, λόγω αφραγκίας, δουλειάς (ή και των δύο), ξεμένουμε κατά τη διάρκειά της στην Αθήνα. Διάφοροι προσπαθούν να μας πείσουν ότι είναι τόσο γλυκούλα, που συνήθως της κολλάνε κι ένα «-άκι» [ρε, άι στα διάλα].
10) Τη φωνάζεις όταν πλακώνονται δυο κουστουμάτοι φασίστες μέσα στη βουλή. Προσθέτεις και δυο Α στο τέλος της μπας και φιλοτιμηθεί, αλλά εκείνη σε αγνοεί επιδεικτικά.

ΚΑΘΕΤΑ

1) Το αμολάνε οι σουπιές όταν νιώθουν ότι απειλούνται. Στον πληθυντικό, το όνομα της συζύγου του αμερικανού προέδρου.
2) Κάποιοι τη γράφουν με «ε», άλλες με «αι». Όπως και να ΄χει, είναι η σκατοπερίοδος που δουλεύεις 12ωρα σε κάποιον τουριστικό προορισμό, ενόσω κάποιοι πίνουν φρέντο στην παραλία.
5) Χειμώνα-καλοκαίρι το κάνουν διάφορα ψώνια με λεφτά για να έχουν -και καλά- υγιές look. Αν, όμως, δουλεύεις ντιλίβερι ή σε παραλία, έχεις το ίδιο αποτέλεσμα με τρόπο φυσικό και δωρεάν.
6) Όταν τα καταβροχθίζεις σαν λιμασμένος κροκόδειλος, κάπως παρηγοριέσαι που (και πάλι) έχεις ξεμείνει καλοκαίρι στην Αθήνα.
9) Η μέρα που θα 'θελες να αράξεις / να πας μια βόλτα με το παιδί σου / να ξυπνήσεις όποτε γουστάρεις ρε αδερφέ -αλλά, για διάφορους λόγους, είσαι αναγκασμένη να πας στη δουλειά.

Οι class war dogz είναι μια αυτόνομη πολιτική ομάδα που δημιουργήθηκε τον Σεπτέμβρη του 2013. Ως εργάτες και άνεργοι, στα κεφάλια των οποίων σκάει μία πραγματικότητα που έχει πίσω της σαράντα χρόνια ταξικής ήττας και ειρήνης με τα αφεντικά -έχουμε, με πικρό τρόπο, συνειδητοποιήσει ότι εκεί ακριβώς βρίσκεται η καταγωγή της οικονομικής κρίσης και του νέου ελληνικού φασισμού. Ξέρουμε ότι θα επιβιώσουμε, υλικά και διανοητικά, μόνο αν είμαστε μαζί με τους ταξικούς μας συντρόφους και μόνο αν μιλάμε και αν ενεργούμε με τις δικές μας δυνάμεις και για λογαριασμό μας. Μόνο αν προσπαθούμε να βγάλουμε άκρη συλλογικά κι αυτόνομα. Το συγκεκριμένο έντυπο, λοιπόν, που κρατάτε στα χέρια σας είναι ένα ακόμη μέσο για την επίτευξη αυτού του σκοπού.
Για περισσότερο υλικό επισκεφτείτε: ***classwardogz.wordpress.com***
και για επικοινωνία: ***classwardogz@gmail.com***